

— Мога ли да ви пожелаая сега спокойна нощ? — попита го г-жа Данева и подаде ржката си.

— Благодаря ви, азъ искахъ да ви питамъ за много нѣща, но сега е по-добре щомъ имамъ такова спокойствие, истински да се отморя и да поспя. . . Богъ здраве да ви дава. . .

— На фронта нищо ново . . . тамъ все още не знаятъ какво ще стане. . . Лека нощ.

— Тия, които започнаха войната сжщо не знаятъ какво ще стане. Тя бѣше само за 15 дни обявена отъ нѣмцитѣ, а ето вече година и половина става. . . Искана нашата намѣса, за да се тури край на войната, а нашата сила я продължи и край нѣма да има скоро. . . Той се не вижда, дори отъ насъ болнитѣ, които лежимъ и само за това мислимъ. . .

— Охъ, оставете тия черни мисли. . . Не може да се избѣгне предопредѣленото отъ сждбата . . . — каза тя и наново се сбогува и напусна стаята. Азъ постояхъ още малко съ ржка на челото му, радостенъ погледъ впить въ очитѣ му.

— Сега ви е по-добре . . . — проронихъ шепнешкомъ.

— Да, Сестро. . . Дано минатъ вече тия кризи иначе и на васъ не давамъ мира . . . не стигатъ ли ви другитѣ грижи по стотици болни и ранени. . .

— А и вие сте отъ тѣхъ . . . Грижитѣ за всички трѣбва да бждатъ еднакви.

— Не, за менъ полагате повече грижи, а това не е хубаво. Грижитѣ трѣбва да се разпредѣлятъ еднакво за всички.

— Щомъ се нуждаете отъ грижи, ще бждатъ и повече, а когато оздравѣте, тогава нѣма защо да се грижа за васъ.

— Сестро, тичайте по-скоро, че ранени пристигатъ. Съобщаватъ отъ гарата по телефона. — задъхано съобщи единъ отъ дежурнитѣ служаци. Натиснахъ ржката си по челото му за сбогомъ и бързо отидохъ да приготвя за приемането на новитѣ страдалци, на новитѣ жертви на войната.

Цѣла нощ работихме и едва успѣхме да ги настанимъ. Въ полусвѣстъ съмъ отъ ужаса, който преживѣвамъ